

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 14. ročnika 1855.

List 21.

**Pristavek zastran zamaknjenih
gledé na 41. in 42. list „Novic“.**

Že pri začetku pričujočiga sestavka moramo opomniti, da s tim nikakor ne mislimo „pismica od zamaknjenih v Novicah“ sovražno napadati ali ga kritično pretresovati — to ni naš namen; zato imenujemo pričujoči sestavek pristavek k omenjenemu „pismicu od zamaknjenih“ v Novicah; zakaj kar je bilo v tim „pismicu“ rečeniga, je resnično, le enostransko je, in nekaj imenitniga se v njim pogrša: pogrša se namreč staro šolsko pravilo: „Qui bene distinguit, bene docet“. Zakaj zamaknjenstvo ni le natorno, kakoršno pismice popisuje, in ktero izvira iz natornih vzrokov in moči, ampak je tudi čeznatorno, ktero ima viši, čeznatorne vire, kakoršno pa „pismice“ naravnost taji, ker pravi, da je vsa drugačna misel „skož in skož napéna“, in da je zamaknjenje *prosta natorna prikažen*, tedej nikoli in nikakor ne čeznatorna, kar pa pravoverni kristjan, ki ima katoliške zaumene od človeške natore in našiga odrešenja ter veljavo sv. pisma in sv. cerkve spozna, reči ne more in ne sme.

Trojne moči zamorejo namreč čez človeka oblast imeti ali zadobiti: Božja, satanova in natorna moč. Bog, Stvarnik vsih stvari, ima to oblast čez vse stvari, tedej tudi čez človeka že od začetka; natora in satan sta jo dobila še le po grehu človekovim: satanova se razodeva posebno očitno pri obsedenih (obsessio), natorna pa na tako vižo, kakor je v pismicu popisana, tam, kjer so že v človeški natori te moči v veči obilnosti skrite, in se ali same ali po umetnim rokovanji zbudé.

De pa tudi Bog svojo oblast čez človeške moči pokaže, bomo toliko menj tajiti in dvomiti smeli, če pomislimo, da je človek za Boga vstvarjen, in sicer ne le, da bi njega spoznal, ampak tudi, da bi svojo voljo popolnoma po Božji vravnal, in se z Bogom zedinil. Res se bo to zedinjenje popolnoma še le v prihodnjim življenji zgodilo, ker je pa zdanje življenje s prihodnjim v tesni zvezi, se pri posameznih, pri katerih se vse potrebne pogodbe združene znajdejo, to že zdaj, anticipando nekoliko zgoditi zamore. Pogodbe k timu so med drugimi gotovo tudi te, da se človek od vsiga pozemeljskiga, kolikor moč, čedalje bolj in bolj očišuje, tedaj de v treznosti, čuvanju svoje meso kroti. Ravno tako pa tudi, da strasti, nagone in želje svojiga duha berzda, ter si za resnično čednost, ponižnost, čistost, krotkost in posebno ljubezen Božjo prizadeva, ob kratkim, da vse misli in želje,

djanje in nehanje od sveta in od sebe proč, in stanovitno proti Bogu obrnjene ima.

Še bolj bomo to razumeli, ako pomislimo tesno zvezo, v kateri je človek po odrešenji s Kristusom, tako, da z nikomur ne v bolj tesni zvezi, zakaj Kristus je tudi ud človeškiga rodu, in on je v višim kakor zgolj priličnim pomenu terta in mi mladike, ker smo in živimo le po njem in zavolj njega; On je že po svoji in naši človeški natori naš oče in brat. Kristus je pa tudi pravi Bog, ker je pri njem človeška natora v Božjo osebo dovezeta, in On je kakor celi Kristus z nami ljudmi, posebno pa s tistimi, ki si njemu v vsim enaki biti prizadevajo, v tesni, čeznatorni zavezi, ker jim svoje mnogotere, navadne in čeznavadne gnade deli in s tim k sebi vabi in sebi pridružuje, kakor sam zagotavlja: *Jest pa ko bom poriksan z zemlje, bom vse k sebi vlekel*. Pri tim ima pa Jezus gotovo pri človeku tudi ozir na osebno posebnost in na okolisine vnanjiga življenja, ter sleherniga vabi in kliče na nar bolj ljubeznjivo, pripravno vižo, tako je drugač si pridružil sv. Pavla, drugač sv. Petra, drugač sv. Franciška, drugač sv. Ignacija. Ravno tako tudi v čeznatorno zamaknjenje pelje pred vsim take osebe, ki so že po svojih natornih darovih in po svoji osebni osnovi (dispositio) zato pred drugimi spretni in pripravne. Če tedej take osebe, ki posebno veliko ljubezen do Jezusa imajo, in nasprotno išejo, ki se kakor otročiči popolnoma Jezusu udajo, in kakor mladike okrog njega ovijajo, vse svoje dušne in telesne moči Jezusu darujejo, njegovo življenje in djanje vedno premišlujejo, bo ne le njih serce od znotraj po Jezusovim vravnano, ampak, česar je serce polno, to se bo tudi od zunaj na njih telesu vpodobovalo. Ker pa take duše, ki so polne ljubezni do Jezusa, v premišljevanji Jezusoviga terpljenja nar viši stopinjo njegove ljubezni spoznajo, zato se zamore po postavi sočutja in soterpljenja, kakoršno je že po natorni postavi pri udih eniga telesa mogoče, in po milosti Božji tudi podoba Kristusoviga terpljenja, njegove rane, njegova krona, celo njegova smert na njih telesu vtisniti in vpodobiti, — brez vse sleparije ali sanjarije. Sploh se pa ta čeznatorna bližnja zveza duha z Bogom, v kateri duh občuti in vživa zveličavni mir in rajsko veselje, tudi na telesu zavolj tesne zveze z duham razodeva, in sicer po osebnih lastnostih telesa in po Božjih namenih na dvojno razločno vižo, namreč ali telo tudi za duham sledi, in spremenjeno, častljivo, lahko in duhovsko postane, podobno unimu kakoršno bo enkrat po vstajenji, in človek čeznatorne daljne reči gleda in spozna; ali pa se telo duhu zoperstavlja in ne gre za njim,

ampak ostane kakor oterpjenjeno, mrtvo, v velikih mukah v tem, ko se duh razveseljuje.

Vse take prikazni čeznatorniga zamaknjenja so pa tudi dostikrat sklenjene z natornim zamaknjenjem, ker je to tako rekoč prilika, da Bog na natorno zamaknjenje tudi čeznatorne gnade navezuje, kakor nam tudi Bog k navadnim natornim močem nenavadne čeznatorne dodaja. Vender je pa tudi pri taki sklenitvi za čeznatorno zamaknjenje vse drug čeznatoren vzrok, namreč Kristus s svojo čeznatorno nenavadno gnado (*gratia gratis data*), kakor pa pri natornim. Zato se pa najde le pri zares pobožnih, ki so se vsimu odpovedali, dolgo premišljevali Kristusovo ljubezen, sosebno sočutje z njim v terpljenji imeli. Zato se najde le v kersanstvu, in nikoli se ne bodo najde pri natorno zamaknjenih zunaj katoliške cerkve, postavim, Jezusove rane, krona itd. vtisnjene, ker zunaj svete cerkve ni te goreče ljubezni do Jezusa.

Vsiga tega ne more tajiti, kdorkoli ima prave zaumene od Odrešenja, po katerim smo postali udje Kristusovi in otroci Božji, in od gnad, ktere so mnogotere po Božjih namenih in naši pripravi, ktere sv. Duh deli, kakor hoče. Po besedah učnega doktorja zdravništva Mayerhofer-ja je taki čeznatorni zamaknjenec živ pričevavec svoje vere, ker na svojim telesu zapisane nosi besede: *Italjen bodi Jezus Kristus!*

Tako čeznatorno zamaknjenje najdemo tudi potrjeno v sv. pismu. De ne govorim od sv. Petra (Djanje ap. p. 10.), beremo v II. listu 12. poglavji sv. Pavla Apost. do Korinčanov sledeče: *„Vem cloreka v Kristusu, kteri je bil pred štirinajst leti (ali v telesu, ali zunaj telesa, ne vem, Bog ve) zamaknjen v tretje nebo. In vem taciga cloreka, da je bil (ali v telesu, ali zunaj telesa, ne vem, Bog ve) zamaknjen v raj, in je slišal skrinne besede, kterih cloreku ni pripušeno govoriti.“* Kteri kristjan se bo prederznil, to, kar sv. Pavel tukaj od svojiga lastniga zamaknjenstva govori, sanjarije imenovati? Dalje je mende vsakimu katoliškemu kristjanu znano, da imamo ves oddelek sv. pisma, kteriga zapopadek je bil po takim zamaknjenstvu od Boga sprejet in spisan, namreč: „Skrivno razodenje sv. Janeza evangelista“. Kteri katoliški kristjan bi se hotel prederzniti in terditi, da so to sanjarije, kar je sv. Janez v svojim zamaknjenstvu vidil in potem spisal?

Tudi mati katoliška cerkev, ki mora pri vsakim verniku veljavo imeti, je vselej razloček delala med pravim in nepravim zamaknjenstvom (*zwischen echter und unechter Ekstase oder dem thierischen Magnetismus*), in je za prave (*echte übernatürliche*) spoznala in poterdila zamaknjenstva nekterih svetnikov, na pr. sv. Franciška Serafinskiga, kterimu je postavila praznik „*impressionis stigmatum*“, sv. Ignacija, Bernarda, Vincencja Pavljanskiga, Petra Alkanta, sv. Terezije, Katarine Senenske, Brigite, Jederti itd., ker so zamaknjenstva tih in enakih dostikrat tudi s čudeži poterdjene bile, in je gotovo in spričano bilo, da ne izhajajo ne iz navadniga življenja, ne iz bolezní, ne iz samoprida, ne iz prevzetnosti, ampak po nenavadnim djanji iz čeznatorne moči, in v čeznatorne namene. Nikoli pa ni bila cerkev v takih razsojah lahkoverna, in nikoli ni sodila, dokler veljavnih dokazov ni imela. — Priporoča pa cerkev svojim služabnikom posebno pazljivost zastran zamaknjenih, zato da se ne sprejema sleherno zamaknjenstvo tako rado za pravo, ker utegne dostikrat tudi zgolj natorno ali pa go-

ljufno, in torej cerkvi bolj k škodi, kakor k pridru biti. —

Iz vsiga, kar je bilo v omenjenim pismicu v Novicah in tukaj v pričujočim sestavku rečeniga, se lahko vidi, da je dvojno, drugo od družiga možno razločno zamaknjenstvo. Kako se pa da spoznati, ktero je pravo, in ktero nepravo? To ni lahko spoznati; pred vsim se le toliko zamore reči, kdaj de gotovo ni pravo zamaknjenstvo. Pravo zamaknjenstvo gotovo tam ne more biti, kjerkoli se kaže kakšna baharija (*ostentatio*) in svojeglavnost, ali dobičkarija ali ktera koli napčenost; zakaj v resnici zamaknjeni n. pr. sv. Francišek, sv. Katarina Sen. in drugi, niso nikdar svojih zamaknjenstev pred svetam skazovali, temuč so jih, kolikor je bilo nar bolj mogoče, skerbno skrivali, ker so dobro vedili, kako nevarno je to za ponižnost; še le po njih smerti se je bolj natanko zvedilo, s kakšnimi posebnimi gnadami jih je bil Bog v življenji obdaroval; še celo Boga so dostikrat prosili, da bi jim zamaknjenstvo odvzel. Vender pa, če se tudi nobena omenjenih napak pri zamaknjeni osebi ne najde, še vender ni gotovo, da bi bilo njeno zamaknjenstvo pravo in čeznatorno. Bila je ob času sv. Franciške Šantalske na Francoskim neka zamaknjena, ki je skorej vso Francosko deželo za nos vodila, in vender je bila sleparica, kar je sveta Franciška s tim skazala, da jo je laži prepričala, in tako vsimu zamaknjenstvu ob kratkim konec storila. Ne bilo bi pa prav in po kersansko vsako zamaknjeno osebo kar na enkrat brez vsiga vzroka a priori kot sleparico in goljufico prevpiti, kar se je zgodilo pred malo leti blizu Dunaja z znano zamaknjeno deklico Julijano Weisskircher, ko je šla sodniška komisija stan zamaknjene preiskavat, „ne de bi se bili gospodje natanko prepričali, kaj de je na vsim tim, temuč so kar očitno govorili, da je pri deklici očitna goljufija in sleparija quod erat demonstrandum!“ Tako je bilo brati v slovečim Dunajskim cerkvenim časniku, ki ga vredva Dr. Brunner.

Kar zamaknjene tiče, res ne smemo preveč lahkoverni biti, kakor tudi cerkev uči; vender je nar boljši, dokler gotovih znamenj nimamo, in cerkev ni govorila, nobenostranskim biti; ne vsiga prenaglo verovati, in kot čeznatorno občudovati, pa tudi ne vsiga a priori kot sleparijo in sanjarijo zavreči. Posebno ni dobro, veliko ljudi h tako imenovanim zamaknjenim zdanjiga časa pušati, ker je to že tudi za zamaknjene osebe silno nevarno; s tim se domišljija še bolj budi, in kaj rad se pri njih červ skrite prevzetnosti zaredi, ki je smert vse pobožnosti. Tudi je še opomniti, da zamaknjenstvo samo na sebi, ako je tudi pravo in čeznatorno, samo na sebi nima kake npravne vrednosti in zasluženja pred Bogam, (to je, zgolj in samo zavoljo zamaknjenstva nima clovek nič več zasluženja ali plačila pred Bogam pričakovati), kakor sploh tako imenovane *gratiae gratis datae* (n. pr. moč čudeže delati) cloveku same na sebi ne dajo zasluženja. Zasluženje pred Bogam ima le samo lepo kersansko življenje ter spolnovanje Božjih in cerkvenih zapoved; zato ni nikomur treba zamaknjenih preveč blagrovati ali si zamaknjenja želeti, ko bi bilo tudi zamaknjenje pravo in čeznatorno. Kdor hoče po visokim hoditi, se mu lahko v glavi zverti in globoko pade. „*Ne reselite se tega*, pravi Kristus, *da so vam duhovi pokorni* (ker to samo na sebi še nima nobene vrednosti, nobeniga zasluženja pred Bogam), *reselite se pa, da so vaše imena zapisane v nebesih*“, namreč za-

voljo vašiga pobožnega življenja. Luk. 10, 20. Ravno tako se zavoljo zamaknjenstva nikomur ni treba veseliti, ampak le zavoljo tega, da si v resnici prizadeva Bogu služiti in po pobožnim življenji v nebesa priti.

Vse je tukaj le v kratkim rečeno, le načeto. Kdor želi več od tega, ga ne zavernemo le na večji dela od Görres-a sv. Terezije, Bona, ampak priporočimo mu dvoje majhne bukvice današnjega časa, namreč: Ein Wort über die Ekstase von Dr. Pabst, in pa: Enthüllungen über Juliana Weiskircher von Mahler. Slehern, ki ima spretnost in dobro voljo, bo imenovane bukvice zadovoljin iz rok položil. K Č.

Iz srednje Afrike.

Prečastiti misionar gospod Mat. Kirchner iz Hartuma od 17. mal. travna naslednje piše:

13. svečana smo se s prečastitim apostolskim namestnikom poslovili; kmal po tem sim jest od Hartumskiga kužniga zraka, ki dosihmal še nobenimu ptujcu ni prizanesel, za smert zbolel. Veliko sim terpel, in še zmiraj ko je že pet tednov, kar sim vstal, sim slab kakor starček, zlasti zjutraj ko vstanem in ves dopoldan. Kmal potem ko sim jest iz svoje merzlične postelje vstal, se uleže Abuna Lap, tvoj rojak. Bolezen se mu je ozorila v gorečo glavno merzlico (ta bolezen se vselej naj občutljivšiga dela života loti). Gospod Lap je bil dosihmal edini, ki se je vsim napadkam Sudanske sape umikal, ker je bil nezmerno previdin in je imel svoje stanovanje na sapnim kraji blizo vode. Čez deset dni se je bolezen obernela, ko je bila naj višji stopnjo dosegla; prejel je z vso pobožnostjo svete zakramente; naslednje dni je bilo čezdalje bolje, vendar je bil zlo slab in je zmiraj bolj slabel; ta slabota ga je poslednjič po Božjih neizvedljivih sklepih premagala. Od 13. t. m. zvečer od petih (umerl je po polnoči) počiva v pušavi v pesku pokopan. Dans sim imel za njim slovesno sveto mašo in bilje; skorej vsi Evropejci so bili pričujoči in tudi več jutročežlcov. Tedaj sva spet dva misionarja, kakor je bilo ob času gg. Kociančič-a in Milharčič-a, v tem ko se opravila nama nad glavo kopičijo. K temu prizadeva svoj del pa še zadušljivo obnebe, ki duha in truplo v enaki meri oslabljuje. K sreči imamo tukaj Don Giovanni Beltrame-ta iz Mazza-tove naprave, kateri nam v vsih rečeh prav prijazno pomaga. Ta misionar je bil pred Božičem odšel na Višnjjevo reko, ter prišel tje gori do 10. stopnje, kamor je bil dosihmal le sam Russegger, in sicer preoblečen in neznan pririnit, ta pa je kakor duhoven popotoval; vendar se je ta misionar prepričal, da se za kršanstvo tam gori ne da kaj storiti. Pervi, so Galačani ob Višnjjevi, ki se še k Provikarijatu štejejo, že Mohamedani; da se Bogu usmili! Drugi, bi bili v povzdigo naprave, kakoršne si Mazza vmišljuje, in k njeni zvezi s Hartumom, kar je neogibljivo potrebno, pomočki potrebni, kolikoršnih Veroneška misionarska naprava ne premore. Don Giovanni bo torej čakal, da se g. Provikar z Bele reke vernejo, po tem gre v Evropo, in se bo od ondot s potrebnimi duhovni, zamurskimi rejenci itd. sem nazaj vernil, ter bo po tem ob Beli reki misionarske staje vstanovljal. Od te osnove, se vé de, je vsiga dobrija pričakovati za tako goreče zaželeno spreobrnjenje ubozih zamurcov in torej tudi za naš mision.

Naša šola ima zdaj 30 fantičev. Pri teh bo tudi ostalo, ker je kupčevanje s sužnjimi od-

pravljeno. Misel častitih duhovnov, ktere naših (ali sploh zamurskih) fantov k sebi vzeti in za mision odrejati, mi močno dopade, zlasti ker se z domačo odrejo in lepimi zgledi čez vse misli več da storiti, kot v afrikanskim ustavu v dvorišu, kjer razun dveh ilnatih učilnic nikakorsnih stanovanj za otroke nimamo. Na Božič sim 5 fantičev kerstil, veliko saboto je Abisinka po 4 mesečnim nauku zakrament sv. prerodenja prejela. Bila je viksimu zdravniku namestniga Sudanskiga kralja, nekemu francozu prodana, je z njim dolgo v divjim zakonu živela; vendar pa oba krog in krog kakor posebno umna in dobroserčna poznajo in hvalijo. Juter bota pismo stariga zadolženja s prejetjem sv. zakona rešila. Naše veselje zavoljo tega je veliko, zakaj ta je naj imenitniši evropejska deržina, ktero zavoljo njenih slovitihi lastnost celo izmet evropejskih klatežev spoštuje. Binkoštni dan bo 6 družih zamurčkov kersenih, ki bodo, naj pred de, tudi birmani. V dan presv. Trojice, dotle terpi pri nas velikonočni čas, gre nekaj fantov pervikrat k sv. obhajilu. Velikonočno obhajanje je bilo častitljivo; naši novokersenci, skorej vsi misionarski delavci in veči rejenci so bili med veliko sveto mašo obhajani. K našim arabskim pridigam jutroviski kristjanje pridno hodijo; tudi v nemškem in laškem jeziku se vsako nedeljo beseda Božja oznanuje.

Pristavim še nekatere besede iz lista g. Danningera, kateri z g. Ueberbacherjem g. Provikarja v Gondokoro spremlja, ki je vpisan iz Foar-a na Nojskim 21. suša. Od misiona pri sv. Križi pri Kikih piše te le besede: „Od g. Mozgana vemo, da je prav zadovoljin in da ga domačini močno ljubijo ter si zdaj svoje hišice vse blizo njega zidajo“. — Gospod nas hudo poskuša; On bo že tudi vedil rane zaceliti, ako je njegova volja, da naj černi Kamovci že skorej k njegovi čedi pristopijo. Jest sim miren zavoljo prihodnosti: Gospod bodi v vsim česen!

K temu pristavimo še nekatere besede iz lista rokodelca in Hartumskiga vertnarja Klančnika. Ta verli Gorenc zavoljo g. Lapove smerti milo žaluje, priporočuje sebe in vse mertve brate ljubim Slovencam v molitev, ter omeni več reči, ki so že v gosp. Kirchner-jevim listu zapopadene, in po tem se pristavi to le: „Z Bele reke so štiri barke prijadriale, tri so skorej polne, ena pa skorej čisto prazna, ker so se spet vojskovali ter so mogli prazni se verniti. Pravijo, da okoli 17 brodnikov je pobitih; kdo vé, koliko pa unih zamurcov? Ze lansko leto so zamurci g. Provikarju rekli: Ti in pa tvoji bratje le pridite, vas imamo radi, drugih pa ne potrebujemo. G. Provikar so letas čez 50 oblačil seboj vzeli, da bodo zamurčke oblekli, ktere mislijo kerstiti. Pa zamurčki so precej svojeglavni in za uk kasni; sej tudi dobrihi zgledov tukaj ni, kakor v Evropi, — tudi otroci ne vidijo od divjakov zgledov, kakor otroci od kristjanov“.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Svetopisemske zadere. O tem zamoremo kaj prav veseliga naznaniti. Uno saboto so bili naš milostljivi knez in škof prečastitiga semeniskiga špiritvala, gosp. J. Volca, in več družih duhovnov k sebi poklicali, da bi se vprico Njih milosti Goriskiga vikšiga škofa zavoljo natisovanja sv. pisma bolj natanko določilo. Na prvo vprašanje, kako deleč je dosihmal delo dognano, se je razodelo, da rokopis za prvi zvezek je skorej že dogotovljen, in upanje je, da se bo

delo v velikim serpanu že zamoglo v natis dati. Začelo se bo z novim zakonom, kakor je znano. Njih milost, vikši škof, so obljubili, da bodo rokopis pred natisom še sami blagovolili pregledovati, kar bo veljavo tega dela v vsakim oziru silno močno zvikšalo. Po nasvetu Lavantinskiga škofa bodo naš vikši Pastir tudi g. Javornikove že pripravljene rokopise kupili, tega spretniga pisavca še za daljno pripomoč nagovorili in morebiti še tudi drugih pisavcov iz une škofije, ter se v družih rečeh tako sporavnali, da bo sv. pismo le samo v Ljubljani na svitlo dano, kteriga bodo naš milostljivi knez in škof po znani velikoserčnosti, kakor tudi slovenski besednjak, sami založili in na svitlo dali. Natisovanje bo zročeno gosp. J. Blazniku; v ta namen so naš milostljivi škof pokazali poskušnji list, kteri je v vsem prav ličin. Poslednjič so milostljivi vikši škof tudi svoj rokopis sv. pisma gospodu špiritvalu izročili; Njih milost so se namreč s poslovenovanjem sv. pisma že veliko pečali, ter ne le samo vsiga noviga, ampak tudi veliko stariga zakona lastnoročno izdelali. — De se po tem takim smé kaj koristniga in prelepiga pričakovati, nad tem ni dvomiti. Tako tedaj se bo z Božjo pomočjo in z velikoserčno radodarnostjo našiga milostljiviga škofa to potrebno delo na dan spravilo, ktero bo trém slovenskim vikšim Pastirjem Njih častitljive glave venčalo.

* V praznik presvetiga Rešnjiga Telesa so Šenklaški procesijo novoposvečeni Goriški viši škof, milostivi gospod knez Andrej Gollmayr vodili. Pri ti procesiji so imeli latinski učenci novo kej lepo bandero, ktero so si z radovoljnimi skladi pri tukajšnim malarji in zlatarji Gece-l-nu omislili. Ima pa to bandero na eni strani namalano monštranco z angelama, ki Jezusa v presvetim Rešnjim Telesu molita, z napisom: „Ego sum panis vivus, qui de coelo descendi“ (Jaz sim živi kruh, ki sim z nebes prišel); na eni pa prelepo podobo sv. Alojzija, varha in pripomočnika šolske mladosti, z napisom: „O quam pulchra est casta generatio cum claritate!“ (O kako lep je čist rod, ki se (v čednosti) sveti!)

* Včeraj zjutraj o pol šestih so Šenklaški in drugi zvonovi našiga mesta naznanjali odhod prevzvišeniga gospoda Goriškiga višiga škofa in kneza Dr. Andreja Gollmayr-ja, ki so jih naš milostivi

gospod škof in knez Anton Alojzi do Verhniške fare spremili.

Z Marije - Celja. M. D. — V praznik presveto Trojice smo tukaj posebno slovesnost imeli. Terezija Nutz, 25 let stara, v Aschbach-u rojena, in pri tukajšnim bukvozezu v službi, se je v katoliško cerkev očitno vernila. Vero je molila vpricho visokočastitiga gospoda višiga, vseh mašnikov, dveh prič in obilne množice vernih, ki so iz bližnjih in daljnih krajev privreli. Visokočastiti gospod viši so do spreobrnjenke tako pri-serčni govor imeli, da so vsi pričujoči do solz ginjeni bili. —

Iz Slovenograske doline. A. O. — Pretekli čertik sim bil s svojim gosp. dekanom v samostanu pri sv. Pavlu na Koroškem, kjer je ravno tiste dni sloveči Dunajski pridigar in bogoslovec Dr. Emanuel Veith ondodnim benediktinom duhovske vaje vodil, — in sim bil toliko srečen, dva njegova izversta ogovora ališati, in se na to še pol ure z njim v njegovi sobi sam pogovarjati. Sloviti gospod, majhne postave in že ves sivček, je tako ljubeznjivo zgovoren in v obnaši tako ponižen, da človeku neznano dobro dé, blizo njeg-a biti, in da ga nikdar ne bom pozabil. Bog ga še dolgo živi v svojo in svoje cerkve slavo!

Soloturnške nune so v šesterih zimskih mescih 16.829 darov juhe za uboge skuhale in razdelile. — Tudi v Ljubljani se pripravljajo, beračem juho po usmiljenih sestrah kuhati dajati; v ta namen bi berači namesto dvojakov juhine marke od dobrotnikov dobivali, ter z njimi k unim sestram po juhe hodili.

Mili darovi.

Za afrikanski mision.

Iz Mokronoga 3 gold. —

Za katoliško rokodelsko družbo v Ljubljani.

Gosp. Ant. Zamasa 10 gold. — Gosp. Šventner 5 gold. —

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Gosp. Kar. Kuhn-u, Mehovskimu lokalistu, je dovoljeno v pokoj se podati.

Vabilo

k naročevanju na

„ZGODNJO DANICO“.

Z začetkam prihodnjiga mesca nastopi drugo polletje, torej vsaciga častitih bravcov, ki so se bili le za pol leta na „Danico“ naročili, s temi versticami priljudno povabimo, naj svoje naročilo do konca tekočiga mesca obnovi; ravno takó naj se do časa oglase, kteri bi mislili vnovič pristopiti, da se bo primérno število iztisov vedilo pripraviti. Danica si bo prizadevala, kakor dosihmal, v slehernim listu z novimi žarki pot proti nebesam prijaznimu bravcu razsvillovati, ker njena pot gre góri, kamor je nas vsih namen, ona odrača naše serca od navezovanja na posvetne reči, ktere bomo mogli vsi od kraja v kratkim zapustiti, ali radi ali neradi.

Naročilnina se pošilja v oprostenih listih v tiskarnico gosp. **Jožefa Blaznika**, na bregu štev. 190, za pol leta 1 gold. 20 krajc. za po pošti; ako se list v tiskarnici jemlje, pa le 1 goldinar.